

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda u postupku ocjene zakonitosti općeg akta pokrenutom po zahtjevu T. S. iz N. M., O. I. 47, T. K. iz D., P. 17, M. M. iz D., O. N. 30, S. Z. iz D., O. G. 44, N. I. iz D., L. S. 1, M. V. iz D., T. 7, Udruženja obrtnika autotaksi prijevoznika D., D., Š. 4/II, kojega zastupa predsjednik I. S. po D. A. odvjetnik iz D., V. 17, na sjednici održanoj 25. listopada 2013.,

r i j e š i o j e

Postupak se obustavlja.

Obrazloženje

Podnositelji T. S., T. K., M. M. i S. Z. podnijeli su Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske zahtjev za pokretanje postupka ocjene zakonitosti članka 5. stavka 2. i članka 20. i 21. Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 11/10. i 3/11.).

Isti podnositelji podnijeli su i Ustavnom sudu Republike Hrvatske temeljem odredbe članka 38. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 49/02.-pročišćeni tekst) prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom istih odredaba iste Odluke, a koji je zaprimljen kod Ustavnog suda pod brojem: U-II-2795/2011.

Podnositelj N. I. podnio je Ustavnom sudu prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 3/11.) i to odredbe članka 4. kojom je dodana nova alineja koja glasi: „ima do 65 godina starosti“. Navedeni prijedlog zaprimljen je kod Ustavnog suda Republike Hrvatske pod brojem U-II-4154/2011.

Podnositelj M. V. podnio je Ustavnom sudu Republike Hrvatske prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom odredbe članka 11. i 16. Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu, a naveden prijedlog zaprimljen je kod Ustavnog suda pod brojem: U-II-4291/2011.

Udruženje obrtnika autotaksi prijevoza Dubrovnik podnijelo je Ustavnom sudu Republike Hrvatske prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom odredbe članka 3. stavka 2., 38., 39., 40. i 41. Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 11/10. i 3/11.), a koji je zaprimljen kod Ustavnog suda pod brojem: U-II-6197/2011.

Rješenjem Ustavnog suda broj: U-II-2795/2011, U-II-4154/2011, U-II-4291/2011 i U-II-6197/2011 od 5. ožujka 2012. navedeni predmeti ustupljeni su na rješavanje nadležnom Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske.

Predmeti su spojeni radi donošenja zajedničke odluke pod poslovnim brojem: Usoz-2/2012.

Podnositelji T.S., T. K., M. M. i S. Z. u zahtjevu u bitnome osporavaju zakonitost članka 5. stavka 2. te članka 20. i 21. Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu navodeći da su navedene odredbe Odluke u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/10.-pročišćeni tekst), Zakonom o prijevozu u cestovnom prometu (Narodne novine, broj 178/04., 48/05., 116/06., 63/08., 124/09. i 91/10.), Zakonom o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (Narodne novine, broj 15/13.), Zakonom o obrtu (Narodne novine, broj 49/03.-pročišćeni tekst, 68/07., 79/07., 40/10.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske), Zakonom o trgovačkim društvima (Narodne novine, broj 111/93., 34/99., 118/03., 107/07., 146/08. i 137/09.), Zakonom o radu (Narodne novine, broj 149/09.) i člankom 16. Povelje temeljnih ljudskih prava Europske unije koja se odnosi na slobodu poduzetništva. Ističu da je odredbama članka 46., 47. i 49.

Zakona o prijevozu u cestovnom prometu Grad D. ovlašten donijeti propis, u ovom slučaju Odluku o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu, kojim se uređuje postupak izdavanja dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada D. Podnositelji ističu da je dozvola iz članka 46. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu upravni akt nadležnog tijela Grada D. koji se izdaje na zahtjev stranke koja ispunjava uvjete propisane člankom 46. stavak 3. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu.

Navedena odredba članka 46. stavka 3. glasi:

„Dozvolu iz stavka 2. ovog članka izdaje nadležno tijelo jedinice lokalne samouprave odnosno Grada Z. pravnoj ili fizičkoj osobi koja ispunjava slijedeće uvjete:

- ima važeću licencu za obavljanje autotaksi prijevoza,
- ima položen ispit odnosno zaposlenog vozača s položenim ispitom iz članka 49. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu“.

Podnositelji smatraju da su osporene odredbe članka 5. stavka 2. te članka 20. i 21. Odluke izravno u suprotnosti s odredbom članka 46. stavka 5. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu prema kojoj odredbi propisom iz stavka 1. ovog članka jedinice lokalne samouprave mogu utvrditi organizaciju obavljanja autotaksi prijevoza, autotaksi stajališta i način njihovog korištenja, broj sjedala u vozilu kojim se obavlja autotaksi prijevoz te druge uvjete koji se odnose na izgled i opremu vozila.

Podnositelji ističu da iz odredaba članka 46. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu proizlazi sadržaj, opseg i postupak u kojem jedinice lokalne samouprave mogu samostalno odlučivati o uvjetima koje moraju ispunjavati autotaksi prijevoznici na njihovom području da bi im se izdala dozvola, pa su navedene odredbe Odluke diskriminirajuće i nezakonite u odnosu na te odredbe. Naime, pojam stalnog radnog odnosa u vlastitom obrtu ili vlastitom trgovačkom društvu koju propisuje članak 5. stavak 1. osporene Odluke je nerazumljiv i kao takvog ga pravni sustav Republike Hrvatske ne poznaje, stoga podnositelji smatraju da je navedena odredba i u suprotnosti sa Zakonom o obrtu i Zakonom o trgovačkim društvima kojim se propisuju uvjeti koje moraju ispunjavati osobe, pravne i fizičke, za osnivanje trgovačkih društava odnosno obrta te je prema mišljenju podnositelja sporna odredba članka 5. stavka 2. Odluke izravno protivna i članku 48., 159., 160. i drugima Zakona o trgovačkim društvima i odredbama članka 1., 4., 9. i 10. Zakona o obrtu. Osim toga podnositelji ističu da je navedena odredba članka 5. stavka 2. u suprotnosti sa člancima 2., 3., 93. i 94. Zakona o radu. Podnositelji smatraju da ograničavanjem iz članka 5. stavak 2. sporne Odluke da autotaksi prijevoznik može dobiti dozvolu za pružanje usluga autotaksi prijevoza u cestovnom prometu samo ako je u stalnom radnom odnosu u vlastitom obrtu ili vlastitom trgovačkom društvu predstavlja prekoračenje u normiranju uvjeta za izdavanje dozvole po zahtjevu stranke mimo i protiv ovlaštenja koja su navedena u odredbama Zakona o prijevozu u cestovnom prometu, te ostalim zakonima koje su podnositelji naveli. Podnositelji također ističu da je dozvola upravni akt koji se donosi po postupku i na način kako je to propisano odredbama Zakona o općem upravnom postupku stoga smatraju da je odredba članka 20. i 21. Odluke u suprotnosti sa svim ranijim navedenim zakonima, te Zakonom o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi. Predlažu da se zahtjev usvoji, te da se ukinu odredbe članka 5. stavka 2., članka 20. i 21. Odluke.

Podnositelj N. I. osporava zakonitost članka 3. Odluke o izmjeni i dopuni Odluke o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 3/11.).

Odredbom članka 3. navedene Odluke o izmjeni i dopuni u članku 4. dodaje se alineja koja glasi:

„ima 65 godina starosti“.

Navedeni podnositelj ističe da prema navedenoj odredbi osoba starija od 65 godina ne može obavljati autotaksi prijevoz. Smatra da je ta odredba suprotna Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu. Ističe da navedeni Zakon ne ograničava dobnu granicu za obavljanje djelatnosti. Navodi da je jedino ograničenje u navedenom smislu članak 222. stavak 2. Zakona o sigurnosti prometa na cestama prema kojem se vozačka dozvola izdaje s rokom važenja do 80 godina života, a sukladno stavku 5. istog članka nakon navršениh 80 godina života vozačka dozvola izdaje se na rok naznačen u liječničkom uvjerenju, a najduže na 5 godina. Predlaže da se navedena odredba u djelu kojim se ograničava dobna granica za obavljanje djelatnosti autotaksi prijevoza ukine.

Podnositelj M. V. u svom zahtjevu osporava zakonitost odredaba članka 11. i 16. Odluke. Smatra da su obje navedene odredbe u suprotnosti s člankom 46. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu. Poziva se na Odluku i stav koji je u odluci broj: U-II-2029/02 od 28. rujna 2005. zauzeo Ustavni sud upravo vezano za prebivalište i duljinu prebivališta koja se navodi u članku 16. Odluke i daje prednost onima koji imaju dulje prebivalište na području Grada D.

Podnositelj Udruženje obrtnika autotaksi prijevoza D. osporava zakonitost odredbe članka 3. stavka 2. Odluke, odnosno sadržaj navedene odredbe nakon što je izmijenjen člankom 2. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o autotaksi prijevozu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 3/2011.), te koja nakon izmjene glasi:

„Broj dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza određuje se prema posljednjem popisu stanovništva na području Grada D. kao i prema broju turističkih noćenja na području Grada D. u omjeru jedno vozilo na 20000 potencijalnih korisnika autotaksi prijevoza“.

Ističu da nije jasno na koji način će se računati navedeni broj budući da nije jasno hoće li se broj dozvola odrediti tako da se zbroji broj stanovništva prema posljednjem popisu kojim će se broju dodati broj turističkih noćenja na području Grada D. ili će se navedeno računati na drugi način. Isto tako smatra da se ne vidi na koje razdoblje se odnosi broj turističkih noćenja na području Grada D. Smatra da se tako nadležno tijelo može prilikom određivanja broja dozvola pozvati na broj noćenja u prethodnoj godini, u dvije prethodne godine, u tekućoj godini i slično. Nemogućnost određivanja točnog broja dozvola dovodi do povrede prava na jednakost svakog potencijalnog autotaksi prijevoznika, prema mišljenju Udruženja.

Osim toga podnosiocima osporavaju odredbe članaka 38., 39., 40. i 41. koja se odnosi na autotaksi stajališta. Ističu da je navedenim odredbama propisano da su autotaksi stajališta ocrtane javne površine na kojima se parkiraju autotaksiji te primaju i iskrcavaju putnici čiji izgled za područje lokalne samouprave određuje gradonačelnik, te se za korištenje istog plaća godišnja naknada, kao i da na autotaksi stajalištu ne smije stajati više autotaksia nego ima obilježenih mjesta. Prema osnovnim načelima obveznog prava kod naplatnih pravnih poslova kada neka osoba za nešto plaća za tu naknadu bi trebala dobiti i neku uslugu ili proizvod.

U konkretnom slučaju Odlukom je propisano da autotaksi prijevoznici plaćaju godišnju naknadu za korištenje autotaksi stajališta iz čega se izvlači zaključak da bi upravo ti autotaksi prijevoznici trebali imati po jedno autotaksi stajalište, jer upravo to i plaćaju godišnjom naknadom.

Navode da autotaksi prijevoznik mora plaćati godišnju naknadu, a ukoliko nema sreće jer nema mjesta na autotaksi stajalištu godišnju naknadu plaća „za ništa“, jer za njega ne postoji autotaksi stajalište na području na kojem pruža svoje usluge. Na području Grada D. u 2011. godini izdano je 166 dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza, a na područja Grada D. ima sveukupno 45 obilježenih autotaksi stajališta. Predlažu da se navedene odredbe ukinu.

Zahtjevi su dostavljeni Gradskom vijeću Grada D., donositelju osporenog općeg akta na očitovanje.

Predsjednica Gradskog vijeća Grada D. O. M. je dopisom, koji je zaprimljen kod ovoga Suda dana 8. travnja 2013. godine, izvijestila Sud da je predmet prosljeđen nadležnom upravnom odjelu na očitovanje koje će dostaviti Sudu.

Sud je ponovno dana 2. rujna 2013. od Gradskog vijeća Grada D. zatražio očitovanje, u roku od 15 dana od zaprimanja dopisa, koji navedeno očitovanje nije dostavio Sudu do donošenja odluke u ovom predmetu.

Odredbom članka 88. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) propisano je da će sud rješenjem obustaviti postupak kad prestanu postojati pretpostavke za njegovo vođenje.

Osporena odluka o autotaksi prijevozu u cestovnom prometu (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, broj 11/10. i 3/11.) donesena je na temelju članka 46. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu (Narodne novine, broj 178/04., 49/05., 151/05., 111/06., 63/08., 124/09. i 91/10.).

Odredbom članka 118. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu (Narodne novine, broj 82/13.) propisano je da je danom stupanja na snagu tog Zakona prestao važiti Zakon o prijevozu u cestovnom prometu (Narodne novine, broj 178/04., 48/05., 111/06., 63/08., 124/09., 91/10. i 112/10.).

Člankom 119. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu propisano je da Zakon stupa na snagu prvog dana od dana objave u Narodnim novinama. Navedeni Zakon objavljen je u Narodnim novinama dana 30. lipnja 2013. godine.

Kako je danom stupanja na snagu 30. lipnja 2013. prestao važiti Zakon o prijevozu u cestovnom prometu temeljem kojeg je donesena osporena Odluka prestale su postojati pretpostavke za vođenje postupka.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 88. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 25. listopada 2013.